

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. K., narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. et PhDr. Jiřím Novotným,
advokátem se sídlem T. G. Masaryka 57, 360 01 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168,
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2022, č. j. KK/227/DS/22-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně, odboru dopravy a vnitřních věcí, ze dne 14. prosince 2021, č.j. DOP/21/6284/LB, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl

dopustit tím, že dne 30. dubna 2020, v 16:40 hodin, v obci Drmoul, v ulici Hamrnická, ve směru od ulice Plzeňská na Mariánské Lázně, řídil motorové vozidlo zn. VW Transporter, RZ X, kdy v úrovni křižovatky s ulicí Budovatelská začal předjíždět vozidlo zn. VW Transporter, RZ X, které dávalo znamení o změně směru jízdy vlevo, když odbočovalo do ulice Budovatelská, přičemž následně došlo ke střetu vozidel. Svým jednáním žalobce porušil ust. § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal nedostatečné skutkové zjištění z toho důvodu, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s otázkou plnění povinností řidiče odbočujícího vozidla neohrozit ostatní vozidla, zejména vozidla za ním, neboť podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu je řidič při odbočování povinen nejen dávat znamení o změně směru jízdy, ale především dbát zvýšené opatrnosti a neohrozit řidiče jedoucí za ním. Dále podle žalobce nebylo přihlédnuto k tomu, že druhý řidič začal odbočovat, až když byl předjížděn, a tím ohrozil žalobce. O tomto tvrzení žalobce svědčí okolnost, že v době střetu se vozidlo žalobce nacházelo před vozidlem druhého řidiče, tedy do vozidla žalobce druhý řidič narazil až v době, kdy byl žalobce již před ním, což dokládá poškození vozidla žalobce na jeho pravé, nikoli přední části. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán nezkoumal, zda na znamení o změně směru jízdy mohl žalobce dostatečně reagovat, tj. nebylo zkoumáno, kde se v době, kdy bylo dáno znamení o změně směru jízdy, nacházelo předjíždějící vozidlo žalobce. Z fotografií ve spise je podle žalobce zřejmé, že žluté vozidlo narazilo do modrého. Žalobce rovněž nesouhlasil s odůvodněním neprovedení výsledku druhého řidiče D.. Žalobce rovněž namítal nesprávný nákres nehodového děje Policií ČR, kde jsou obě vozidla sestavena na stejnou úroveň. Podle žalobce V. vypovídali před správním orgánem diametrálně odlišně oproti tomu, co uváděli v rámci vysvětlení před Policií ČR. Žalobce v žalobě namítal, že nebyly provedeny jím navržené důkazy výsledkem policistů zasahujících při nehodě a ohledáním jeho vozidla.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že správní orgán vycházel z výpovědi svědka J. V., podle něhož levý směrový ukazatel zůstal zapnutý po objíždění jiného vozidla. Svědecké výpovědi jsou podle žalovaného konzistentní a rozpory ve výpovědích byly vysvětleny. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2012 čj. 3 As 22/2011-74. Podle žalovaného na věci tedy nic nemění mechanismus střetu vozidel, podstatným je prokázání nepřetržitě zapnutého levého směrového ukazatele na vozidle řidiče D. již v okamžiku objíždění překážky a následného odbočování.
4. V replice žalobce uvedl, že se žalovaný k jeho námitkám nevyjádřil nijak konkrétně, proto podle žalobce žalovaný nepostupoval v souladu s principem dobré správy a se zásadou zákonitosti, a tedy v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR.
5. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
6. Žalobu soud neshledal důvodnou.
7. Žalobce v žalobě především namítal, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s otázkou plnění povinností řidiče odbočujícího vozidla dbát zvýšené opatrnosti a neohrozit vozidlo za ním podle § 21 odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle názoru soudu v této souvislosti žalovaný správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2.

2012 čj. 3 As 22/2011-74, podle něhož „není podstatné, zda způsobili dopravní nehodu i další účastníci. Příčinná souvislost pachatele se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolu působí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nedošlo. Pro posouzení odpovědnosti za přestupek žalobce proto není bez dalšího významná otázka, zda druhý účastník porušil pravidla silničního provozu a zda i jeho jednání je příčinou dopravní nehody.“

8. Z tohoto rozsudku tedy vyplývá, že není v řízení o přestupku žalobce podstatné, zda i druhý účastník dopravní nehody porušil povinnost a tím přispěl k nehodě. Rozhodující je příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním žalobce (zahájení manévru předjíždění v době, kdy řidič před ním již ukazoval odbočení vlevo odbočování a dále se po objetí vozidla držel středu vozovky po celou dobu řídicím D.) a následnou nehodou.
9. Správní orgán prvního stupně (odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je nutno posuzovat jako jeden celek) správně uvedl, že samotný mechanismus a zabránění střetu není předmětem řízení o přestupku podle § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu. Tudiž není podstatné, jak žalobce poukazuje v žalobě, zda žluté vozidlo narazilo do modrého, nebo zda je poškození vozidla žalobce zjevné na jeho boční, a nikoli přední části, či zda v době střetu se vozidlo žalobce nacházelo před vozidlem druhého řidiče.
10. Také námitka nesprávného zakreslení postavení vozidel Policií ČR je bezpředmětná, neboť tento důkaz neměl žádný vliv na závěr o spáchání předmětného přestupku žalobcem. Z výpovědí nezávislých svědků V. a H. bez důvodných pochybností vyplynulo, že žalobce začal předjíždět vozidlo řidiče D. v době, kdy tento měl před křižovatkou zapnutý směrový ukazatel vlevo, neboť podle svědků tento ukazatel vůbec nevypnul po objetí vozidla, které po něm objížděl i žalobce. Vzhledem ke sledu těchto událostí je jasné, že žalobce neměl zahajovat manévr předjíždění, dokud řidič před ním nepřestane ukazovat směrovým ukazatelem vlevo a nebude se držet středu vozovky.
11. Z uvedených okolností vyplývá i nedůvodnost tvrzení žalobce, že nebylo zkoumáno, zda mohl dostatečně reagovat na znamení o změně směru jízdy vozidla před ním, či kde se nacházelo vozidlo žalobce v okamžiku dání znamení o změně směru jízdy. Svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že znamení o změně směru jízdy bylo ponecháno již od doby, kdy vozidla řidičů D. a žalobce objížděla jiné vozidlo, tudíž byl zjištěn okamžik, kdy bylo znamení řidičem D. dáno i okolnost, že v té době žalobce nemusel a neměl zahajovat manévr předjíždění.
12. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že svědci V. a H. vypovídali diametrálně odlišně před policejními a před správními orgány. Naopak dle názoru soudu v hlavních bodech se jejich výpovědi shodovaly. Správní orgán prvního stupně se správně vypořádal s odlišným vyjádřením svědka H., který v řízení před soudem potvrdil, že pozoroval zejména děj po střetu vozidel, kdy bylo zřejmé, že vozidlo řidiče D. blikalo vlevo.
13. Rovněž není pravdivé tvrzení, že by se správní orgány nezabývaly vysvětlením žalobce, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se uvádí, že svědci jednoznačně vyvrátili tvrzení žalobce, že by byli na zahradě, když jednoznačně potvrdili, že seděli v zaparkovaném vozidle Avia, které řidič D. a po něm žalobce objížděli.
14. Žalobce v žalobě namítal, že nesouhlasí s odůvodněním, proč nebyly provedeny jím navržené důkazy ohledáním jeho vozidla a výslechem zakročujících policistů. Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů v tomto směru, neboť správní orgány rozhodují,

kteřé z navržených důkazů provedou, a zdůvodní, proč některé důkazy nebyly provedeny. V daném případě správní orgán prvního stupně dle názoru soudu ve svém rozhodnutí dostatečně podrobně a logicky odůvodnil neprovedení navržených důkazů. Správní orgán prvního stupně uvedl, že řidič D. nebyl vyslechnut proto, že výpověďmi nestranných svědků bylo bez pochybností prokázáno, že žalobce předjížděl v době, kdy vozidlo před ním ukazovalo o změně směru jízdy vlevo a drželo se středu vozovky, tudíž výpověď dalšího svědka, který navíc již nebyl nestranný, byla shledána nadbytečnou. Přestupek žalobce spočívající v porušení § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu byl provedeným dokazováním dostatečně prokázán. Policisté byli na místě až po nehodě, tudíž nebyli přímými svědky přestupkového jednání. Mechanismus a zabránění střetu nejsou předmětem řízení o přestupku podle § 17 odst. 5 písm. e) zákona o silničním provozu, tudíž nebylo zapotřebí provádět ani ohledání vozidla žalobce. Soud stejně jako správní orgány shledal provádění navržených důkazů nadbytečným.

15. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
16. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 19. května 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně